

Ágh István

Éjfél

Végül a közös ágy és asztal
egyik felén magam maradtam,
ahogy az állandó bútorzat
céltalan, ha szobánk lakatlan,
ez a legmélyebb egyedüllét
kijár a hosszú élet végén,
hálás lehetnék, hogy megértem,
nyomorúságom ettől érdem,
az ablak ugyanarra nyílik,
bár a Duna lehetne Styx is,
halál megy az utcán civilben,
kaput nyit, döngeti a liftet,
mintha valaki hazajönne,
vajon melyik ajtón zörög be?

Háborúk füstje

Planétánk keserű füstje
mindenfelől és egyszerre
száll bele a világűrbe,
vulkánok törnek ki sorban,
vagy a népek háborúznak,
hogyan a téglák is megolvad?

Egymást lövik, akik minket
együtt gyaláztak és öltek,
s győztek, pedig veszítettek,
kipufogó gázra érzek,
ahogy a házból kilépek,
fullaszt a lélegzetvétel,

páncélosra emlékeztet,
s ha egy busz hirtelen fékez,
azt hiszem, hogy itt a végem,
mint az elhullatott hajsza
fölidézi, ami nincs már,
de az életveszély fönnáll,

nem korától megzavart vén
állítja, hogy látja ismét,
ami elhamvadt, megint ég,
megint világháború van,
rövidzárlat, gyújtóbomba,
füst nyomul a teliholdra,

a nagy fehér felhő elől
sötétségbe menekülök,
azt se tudom, mi vesz körül,
s az a pernye ízű méreg,
amitől mint gyerek félttem,
talán éppen most emészt el.

Álomtitkok

Amikor fölriadtam a sötétben,
megnyugodtam, eszembe sem jutott,
ami később a rémálmot tetézte,
hogy magam-űző szörnyeteg vagyok,
miként belőlem fakadt, bennem zajlott,
s bármikor meglephet, ha bennem él,
egy idegen test öltött szellemarcot,
s mint lélek éli külön életét,
és átváltozik máskor földi nővé,
és nem érzem, hogy páromat csalom,
ölébe vonz a kenyér meleg bősége,
míg a férje ott kószál valahol,
nem hasonlít senkire, szép szemében
a bizalom delejes fénye hív,
amiért megérdemelt büntetésem
egy rémálommal bekövetkezik.

Növényeink

Növényeink kedvtelen zöldek,
gyanakszanak, mert nem engem vártak,
hol van, aki megöntözte őket?
több palack esőt döntöttem rájuk,
amit nem bírt a föld befogadni,
sarat oldott a szikkadt talajban,
mocsár fészkel a fehér hokedlin,
nem szárad föl a hajnali harmat,
sírdogálnak a szívforma levélkék,
könnyeim is belekeverednek,
ha én abból a harmatból innék,
csípne, mint a sós Fekete tenger,
tudom, zöldjük majd ezüstbe fonnyad,
sárgán várnak, és pusztulnak barnán,
mindegyikünk az elmúlás foglya,
s kóróvá foszt a téli hideg gyász.

Fikusz

Az örökölt szobanövényeket
nem csak szárazság ellen locsolom,
ha lágyítom a maradék vizet,
s számon tartom, mely cserép a soros,
szikkadt-e már a földjük, levelük
sárgul-e, és hogy ne csúfítsa el
a szobát, kimetszem a zöld közül,
tíz cserepet gondozó földműves,
fölébredt bennem a genetikus
szorgalom, a létezés szabta rend,
érezem a lelkes falusi fiút
hajladozni az örökzöld felett,
s a nagy szerelmes összetartozást,
mikor teljesen egyedül vagyok,
és folytatom párom mozdulatát,
mit a fikusz levelein hagyott.

Leander

Négyemeletnyi szakadék fölött
rózsaszínű angyal áll a gangon,
akár egy nő, korlátra könyököl,
virágba borul alakján a karton,
anyagszerű, háromdimenziós,
a sárga falnak támasztva a szárnya,
mint egy modell, magas pódiumon
kiszolgáltatva nyers fantáziámnak,
s ha én nem nézem, talán nincs is ott,
olyan magas és szép fönn megpillantva
a konyhából, hol egyedül vagyok,
a tüneményt keretezi az ablak,
s egyszerre Botticelli képre vált,
déli nevén Nerium oleander,
titkolja mérgét, ahogy a hiányt
álcázom én ezzel a szelíd verssel.

Japánakác

Japánakácok sziromszőnyegén
mentem hozzá a rideg klinikára,
azóta még negyven évet túlél,
s nem változott az emlékezés tárgya,
az aransárga kertvárosi út
jelölte ki a távozás irányát,
bár visszahozták őt az orvosok,
benne hagyták a betegség csiráját,
figyelmeztetett minden július,
s az útra hullott kései virágok,
aki akkor életre szabadult,
annak jövőjét rejtett csapda zárja,
tavaly még együtt, itt és ugyanekkor,
napfény vezényelt lágy méhzümmögést,
a rengeteg növényzet meg se mozdult,
vagy könnyen libbent a nagyon nehéz.

Zárszó

Azóta más világban élek,
bár ugyanott, hol vele éltem,
a kopott, fölösleges tárgyak
halmazától üres lakásban,
neki is megnyíltott egy másik
világ, hol meg fogom találni,
vagy elvegyülvén a göröngyben
elveszítjük egymást örökre,
vigasztaló hit, rontó kétely
özvegyi létem keveréke,
élve nem fejtem meg a titkot,
s ki tudja, hogy a halott mit tud,
talán már csak nekem hiányzik,
csak én folytatom, ami már nincs,
s mintha én lennék földi mása,
megijedne, ha belém látna,
milyen zavarba ejtő káosz
sodor hozzá s köt világához,
nincs nyugalma képzeletemnek,
az elhervadt reményig terjed,
ugyanakkor egy ültő helyben
zsugorodok porhüvelyemben,
még egyszer sem álmodtam róla,
mintha ébren lennék azóta,
keresem, szinte már vadászom,
de csak a nyomára találok,
sírjáról egy felvételt nézek,
a temetők májusban élnek,
könnyebb lenne odaköltözni,
ha lábamat reuma gyötri,
nyáron is téli barlangomban
várom, hogy egyszer megvirradjon,
míg a cipzár fűrészszírással
bezár a világoskék zsákba,
addig biztosan mindig így lesz,
most már csak töredékre telhet,
s bizonytalan, milyen sokáig
tart az utolsó, rövid fázis.